

CÂNTUL I

Dante rătăcit în pădurea întunecoasă. Trei fiare îi așin calea. Virgiliu îi vine în ajutor și îl invită la o călătorie spirituală prin lumea de dincolo.

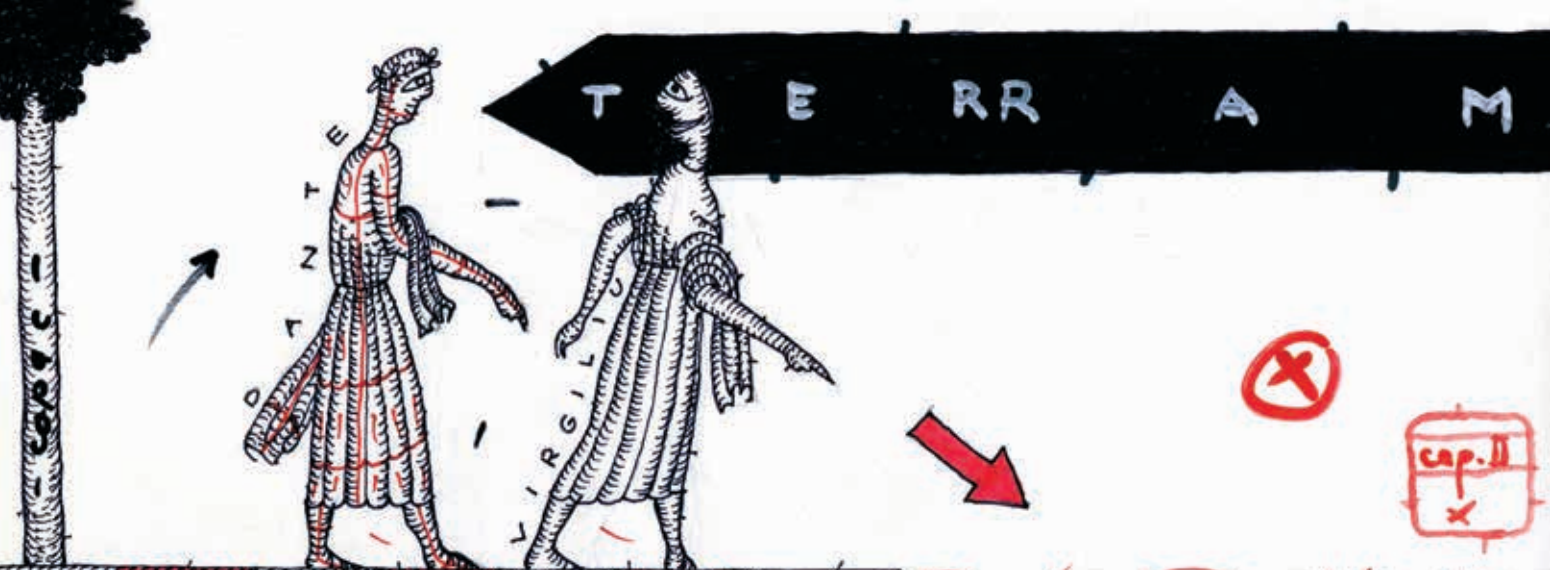
La mijlocul cărării vieții noastre m-am pomenit într-o pădure-întunecoasă – căci dreapta cale era pierdută. Vai, greu îmi e să spun cât de sălbatică și aspră și plină de putere era pădurea asta, că mi se-nfricoșează cugetul din nou. Amară, cu puțin, e numai moartea. Dar, ca s-arăt și binele pe care-ntr-înșă l-am găsit, voi povesti ce alte lucruri am văzut. Nu știu precis cum am intrat în ea, căci eram cufundat în somn atunci când am pierdut adevărata cale. Apoi, când am ajuns la poala unui deal, acolo unde se sfârșea temuta vale, care-mi umpluse inima de spaimă, sus am privit și am văzut că umeri-i erau înveșmântați de razele planetei care-l conduce drept pe om, pe orice cale. Atunci și spaima s-a mai potolit, spaima care-mi pătrunse până-n căușul inimii în noaptea aceea petrecută-n chinuri. Și, precum cel care abia răsuflă îndată ce-a ieșit din mare pe uscat, se-ntoarce către apele primejdioase și îndelung privește, așa sufletul meu, el încă alergând, se-ntoarce înapoi să mai privească-o dată strâmtoarea din care nimeni până-atuncea nu ieșise viu. Pe urmă, după ce mi-am odihnit o clipă trupul ostenit, m-am așternut din nou la drum pe țăr-murul pustiu, piciorul cel de sprijin fiind mereu mai jos decât cel'lalt. Dar, iată, când abia-ncepui

urcușul, o iute, sprintenă panteră, cu blana împătată,-mi iese-n cale; și nicidecum nu se ferea din fața mea, ci-mi aținea cu dinadinsul calea, de mi-a venit, în multe rânduri, să mă-ntorc. Era la începutul dimineții, iar soarele urca pe cer cu aștrii ce-i stăteau în jur, când dragostea dumnezeiască pune în mișcare frumoasele făpturi. Încurajat de ceasul zilei și de-anotimpul blând, am prins nădejde c-am să scap de fiara cea cu blană arătoasă; nu într-atât încât să nu mă-nfricoșeze vederea unui leu ce-mi apăru-nainte. Părea că vine chiar asupra mea, cu capul înălțat, turbat de foame, încât vibra și aerul din preajmă.

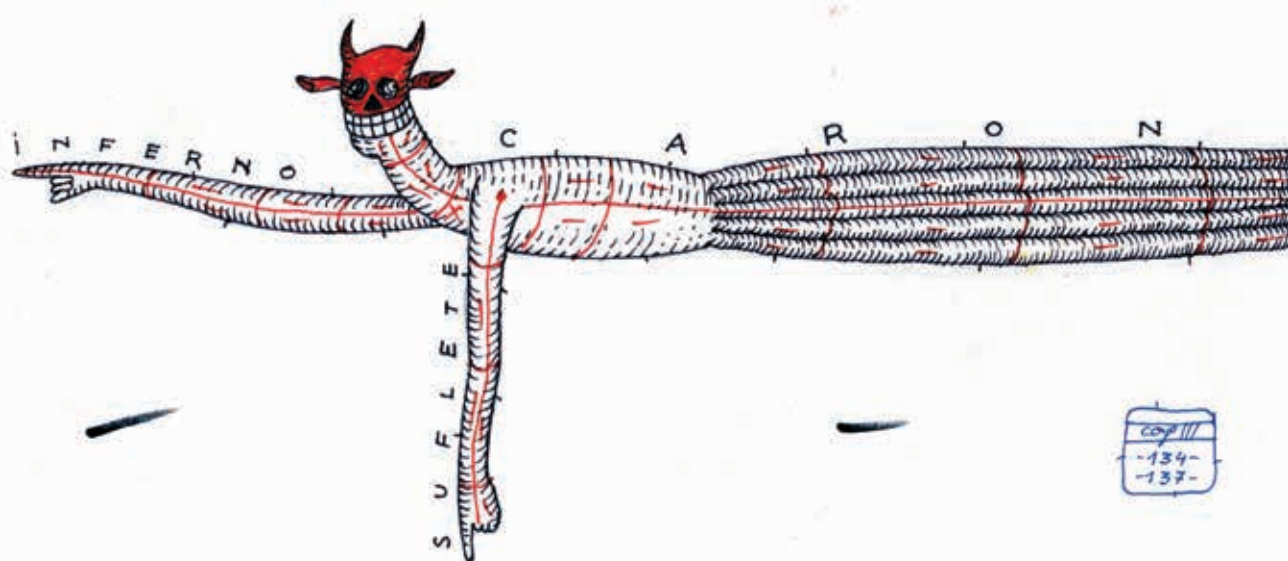
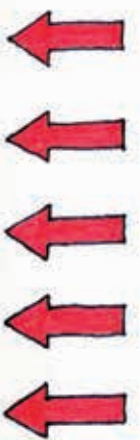
Și o lupoaică slăbănoagă, dar care îmi părea-ncărcată de toate lăcomiile și care pân' atunci nefericise multă lume. Văzând-o și înfricoșându-mă de ea simții o apăsare-atât de grea, încât aproape îmi pierdii speranța de a răzbi până pe culme. Și, precum cel care averi adună, dar vine vremea când își pierde totul și-n fiecare gând al său jelește și se întristează, la fel mi s-a-ntâmplat și mie cu bestia nepotolită care, ieșindu-mi înainte, puțin câte puțin mă împingea spre locul unde soarele-amuțește. Și-n timp ce eu mă prăvăleam la vale, în față-mi apăru deodată unul care, din cauza tăcerii îndelungi, părea sleit. Când l-am văzut acolo, în pustiu, pustiul cel imens, „Îndură-te de mine”, i-am strigat, „oricine-ai fi, sau umbră sau om viu!” El mi-a răspuns: „Nu sunt un om, am fost cândva un om, născut chiar din părinți lombarzi, avându-și, amândoi, obârșia în Mantova. Sub Iulius Caesar am văzut lumina, deși era târziu, și am trăit, la Roma, sub bunul împărat August, sub zeii falși și mincinoși. Poet am fost, cântat-am despre fiul cel drept al lui Anchise, venit din Troia, după ce mândra cetate Ilion a fost, vai, pârjolită. Dar tu, de ce te-ntorci la suferință? De ce nu urci pe muntele iubit, principiu și temei al fericirii?” „Oare tu ești Virgiliu, izvorul ce adapi imensul râu al elocinței?” cu fruntea rușinată am răspuns. „Onoare și lumină a celorlalți poeți, prielnice să-mi fie râvna-ndelungată și dragostea nespusă ce m-a-ndemnat

volumul tău să-l caut. Tu-mi ești Maestrul, Autorul; eu de la tine am deprins frumosul stil care-mi aduse până acum atâta prețuire. Vezi fiara pentru care m-am întors din drum? Ajută-mă să scap de ea, vestitul-nțelept. De groaza ei și vinele și-ncheieturile-mi se zbat”. „Ar trebui să mergi pe altă cale”, răspunse el, văzându-mă plângând, „de vrei să scapi de-acest sălbatic loc. Căci fiara de a cărei groază strigi dup-ajutor nu-ngăduie pe nimenea să treacă, ci îl oprește și-l ucide. E-atât de rea și-atât de păcătoasă, încât nu-și potolește niciodată neostoita poftă: după ospăț îi este și mai foame decât i-a fost la început. Cu multe animale se-mpreună, și chiar mai multe fi-vor de acum, până Copoiul va veni, la urmă, și-o va ucide-n chin cumplit. Acesta nici pământ, nici avuții nu va mânca, ci doar înțelepciune, dragoste, virtute; iar stirpea îi va fi curată: din feltru cu alt feltru. El fi-va izbăvirea Italiei sărmâne, a țării pentru care au murit Camilla cea fecioară, Eurial și Turnus, Nisus, copleșiți de răni. Va hăitui [lupoanca], oraș după oraș, pân-o va alunga la loc în iad, de unde, la-nceput, Invidia o scoase. De-aceea eu, dorindu-ți binele, gândesc și îți propun să mă urmezi; te voi călăuzi scoțându-te de-aici, prin locul cel etern, unde vei auzi al deznădejzii vaiet și vei vedea îndurerate dughuri vechi urlând de parc-ar fi a doua moarte; îi vei vedea pe cei ce-s mulțumiți că ard în flăcări, ei sperând s-ajungă, atunci când va să fie, printre fericiți. De vei dori apoi să urci la ei te va-nsoți un suflet mult mai vrednic decât al meu; cu el te voi lăsa când am să plec. Căci Împăratul care Sus domnește (fiind eu răzvrătit al legii sale) nu vrea ca în cetatea lui să intre nimenea călăuzit de mine. El pretutindenea domnește și acolo-i Rege; acolo e cetatea sa și tronul său înalt; și fericiți sunt cei pe care îi alege”. Eu către el: „Poete, rogu-te, pe Dumnezeul Cel pe care nu l-ai cunoscut: ajută-mă să scap de rău și de mai rău, condu-mă unde ai grăit, să pot vedea eu poarta lui Sân Petru și duhurile celor care spui că-s amărâți din cale-afară”.

Atunci porni. Și eu în urma lui.



- Virgiliu și Dante - 3m 2020 -

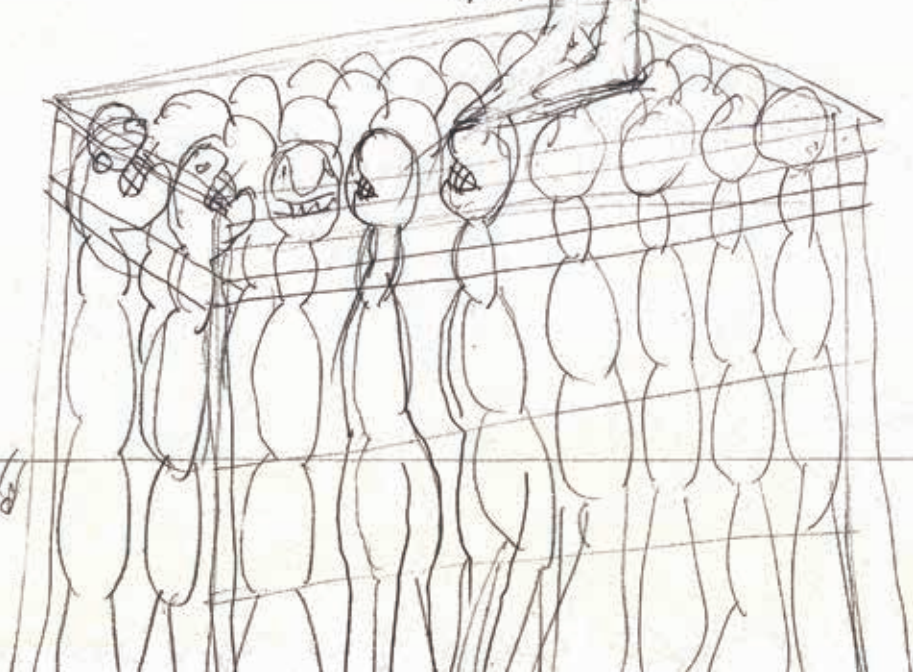


copy III
-134-
-137-



I N F E R N O

- Barca lui Caron - Jun 2020



XXXII
1/2
428

Journal Ingold
3 Mar 2021

I

Nel mezzo del cammin di nostra vita
mi ritrovai per una selva oscura,
ché la diritta via era smarrita.

3

Ahi quanto a dir qual era è cosa dura
esta selva selvaggia e aspra e forte
che nel pensier rinova la paura!

6

Tant'è amara che poco è più morte;
ma per trattar del ben ch'í' vi trovai,
dirò de l'altre cose ch'í' v' ho scorte.

9

Io non so ben ridir com'í' v'intrai,
tant'era pien di sonno a quel punto
che la verace via abbandonai.

12

Ma poi ch'í' fui al piè d'un colle giunto,
là dove terminava quella valle
che m'avea di paura il cor compunto,

15

guardai in alto e vidi le sue spalle
vestite già de' raggi del pianeta
che mena dritto altrui per ogne calle.

18

Allor fu la paura un poco queta,
che nel lago del cor m'era durata
la notte ch'í' passai con tanta pieta.

21

E come quei che con lena affannata,
uscito fuor del pelago a la riva,
si volge a l'acqua perigliosa e guata,

24

così l'animo mio, ch'ancor fuggiva,
si volse a retro a rimirar lo passo
che non lasciò già mai persona viva.

27

Poi ch'èi posato un poco il corpo lasso,
ripresi via per la piaggia diserta,
sì che 'l piè fermo sempre era 'l più basso.

30

Ed ecco, quasi al cominciar de l'erta,
una lonza leggera e presta molto,
che di pel macolato era coverta;

33

e non mi si partia dinanzi al volto,
anzi 'mpediva tanto il mio cammino,
ch'í' fui per ritornar più volte vòlto.

36

Temp'era dal principio del mattino,
e 'l sol montava 'n sù con quelle stelle
ch'eran con lui quando l'amor divino

39

mosse di prima quelle cose belle;
sì ch'a bene sperar m'era cagione
di quella fiera a la gaetta pelle

42

l'ora del tempo e la dolce stagione;
ma non sì che paura non mi desse
la vista che m'apparve d'un leone.

45

Questi pareva che contra me venisse
con la test'alta e con rabbiosa fame,
sì che pareva che l'aere ne tremesse.

48

Ed una lupa, che di tutte brame
sembiava carca ne la sua magrezza,
e molte genti fé già viver grame,

51

questa mi porse tanto di gravezza
con la paura ch'uscìa di sua vista,
ch'io perdei la speranza de l'altezza.

54

E qual è quei che volentieri acquista,
e giugne 'l tempo che perder lo face,
che 'n tutti suoi pensier piange e s'attrista;

57

tal mi fece la bestia senza pace,
che, venendomi 'ncontro, a poco a poco
mi ripigneva là dove 'l sol tace.

60

Mentre ch'i' rovinava in basso loco,
dinanzi a li occhi mi si fu offerto
chi per lungo silenzio pareva fioco.

63

Quando vidi costui nel gran deserto,
"Miserere di me", gridai a lui,
"qual che tu sii, od ombra od omo certo!".

66

Rispuosemi: "Non omo, omo già fui,
e li parenti miei furon lombardi,
mantoani per patria ambedui.

69

Nacqui sub Iulio, ancor che fosse tardi,
e vissi a Roma sotto 'l buono Augusto
nel tempo de li dèi falsi e bugiardi.

72